

Naročnina za Jugoslavijo: celoletno 180 din (za inozemstvo: 210 din), za 1/2 leta 90 din, za 1/4 leta 45 din, mesečno 15 din. Tedenska izdaja za celo leto 50 din. Plača in toži se v Ljubljani.

Časopis za trgovino, industrijo, obrt in denarništvo

Uredništvo: Ljubljana, Gregorčičeva ulica 23, Tel. 25-52. Uprava: Gregorčičeva ul. 27, Tel. 47-61. Rokopisov ne vračamo. — Račun pri poštni hranilnici v Ljubljani št. 11.953.

Izhaja vsak ponedeljek, sredo in petek

Ljubljana, sreda 2. avgusta 1939

Cena posamezni številki din 1'50

Kako je s sporazumom

Vsa jugoslovanska javnost odkritosrčno želi, da bi se sporazum čim prej sklenil. Od najbolj odločljivih ljudi je tudi jugoslovanska javnost že slišala, da je sporazum na dobri poti in da bo sklenjen mnogo pred jesenjo. Kaj pa bo vsebina sporazuma, o tem še ni znano nič definitivnega. Zadnji »Hrvatski dnevnik« pa pove o osnovi sporazuma nekaj več in ker je sporazum tudi za gospodarsko javnost največje važnosti, objavljamo v informacijo svojih čitateljev uvodnik »Hrvatskega dnevnika«, ki se glasi:

»V dnevnem tisku se ni zadostno ocenila znana interpelacija dr. Milana Stojadinovića in tovarišev, kakor se tudi sploh ni razpravljalo o letakih, ki so jih izdajali neki ljudje iz okolice dr. Stojadinovića. To je vsekakor škoda, ker bi se na ta način razčistilo vprašanje, ki mora predvsem zanimati srbsko javnost. V tej interpelaciji in v teh letakih se namreč stvari predstavljajo tako, kakor da bi bili s sporazumom o novi organizaciji države ogroženi interesi državne zajednice na splošno, srbskega naroda pa še posebej. Ti očitki so vsekakor takšne narave, da je treba nanje odgovoriti. To bi bilo tem lažje, če bi se za te trditve tudi navedle konkretne činjenice in dokazi za te trditve. Teh činjenic pa ni, očividno zato, ker jih dejansko ni. Poskusiti pa hočemo, da navedemo one interese, ki so brez dvoma skupni ter da pokažemo, če so ti interesi v resnici ogroženi. Prav tako pa se bomo bavili tudi s srbskimi interesi, da vidimo, če morda tem grozi katera nevarnost.

Med skupne interese države spada brez dvoma nedotakljivost državnega ozemlja. Za to nedotakljivost se mora skrbeti zlasti dvoje ministrstev: zunanje in ministrstvo za vojsko in mornarico. Prvo ministrstvo se poslužuje diplomacije, dočim mora drugo skrbeti za organizacijo vojske in njeno oborožitve, da more ubraniti državne meje, če bi bila država napadena. Ker so ti interesi skupni, se mora tudi za nje voditi skupna skrb. — Predsednik dr. Maček je, ko se je razgovarjal in pogajal o novi organizaciji države, priznal to činjenico in s tem že vnaprej ovrgele vsak očitek, da bi mogla biti nova organizacija na škodo skupnih interesov, t. j. države kot celote.

Poleg teh skupnih interesov so nedvomno tudi drugi interesi, ki se morejo razdeliti v dve skupini: neki so sicer čisto posebni, a so tako važni, da se odražajo v sili državne zajednice kot celote, dočim so drugi popolnoma lokalni ter zelo malo ali celo nič ne posegajo v življenje države kot celote. Med posebne interese, ki jih je sicer treba prepustiti skrbi posameznih krajev, ki pa so indirektno splošni, spada vsekakor gospodarsko in prosvetno stanje. Od gospodarske sile zavisi med drugim tudi davčna sila, od davčne sile pa tudi dohodki, ki so potrebni za varovanje in zaščito direktnih skupnih interesov, ki se kažejo v skupni zunanji politiki in skupni državni obrambi. More se torej samo postaviti vprašanje, kdo je bolj sposoben in bolj poklican, da za te interese skrbi. Kakor hitro so neki interesi ugotovljeni kot direktno skupni, je s tem tudi že ugotovljeno, da so enako važni za vse sestavne dele državne zajed-

nice ter da zato niti en del ne bo delal na njih škodo. Gospodarski in kulturni interesi so nasprotno samo indirektno skupni ter morajo zato te uspešno voditi tudi posamezni interesirani kraji. To delo bodo opravljali vestno, ker je tudi njim v korist, od tega pa bo imela korist tudi državna zajednica. Kar se pa tiče strogo lokalnih vprašanj, ki se ne tičejo širših krogov, je jasno, da se morajo ti prepustiti popolnoma lokalnim oblastem in samoupravam.

Kakor smo torej videli, ne more biti niti govora o nevarnosti za državo kot celoto. Pa poglejmo sedaj, kako je s posebnimi srbskimi interesi. Če govorimo o srbskih interesih, mislimo na interese srbskega naroda, zlasti srbskega kmeta. Gre torej za to, če bo srbski narod zaradi nove organizacije države imel kakšno škodo na gospodarskem ali kulturnem

področju, če bo izgubil neke koristi ali prednosti, ki jih je dosedaj imel ali pa, če bo ostala nedotaknjena možnost njegovega gospodarskega in prosvetnega razvoja. Jasno je, da pri tem mislimo na razvoj na podlagi lastnih sil in lastnih sredstev, ker niti nasprotniki državne reorganizacije ne trde, da bi moral srbski narod živeti na račun drugih. V tem oziru ni bila poudarjena niti ena činjenica. Dokler pa se z nasprotni strani ne navedejo takšna dejstva, moremo po pravici smatrati, da te nevarnosti ni. Postaviti bi se moglo še vprašanje, če ne bi morda Hrvati v novi državni zajednici prišli v takšen položaj, da bi se gospodarsko in kulturno razvijali na račun Srbov, da bi torej izkoriščali srbsko gospodarsko silo v svojo korist. Pa tudi v tem oziru se niso navedli nikaki konkretni očitki, mi pa moramo priznati, da si jih

sami nikakor nismo mogli zamisliti. Zato prihajamo do zaključka, da sploh ne more biti resnega razpravljanja o kakšnem zapostavljanju Srbov.

Če imamo vse to pred očmi in če vidimo, da nekateri kljub temu nastopajo proti potrebnim reformam, prihajamo do zaključka, da mora tu odločevati neki drug vzrok. Biti mora neka druga nevarnost, ki pa se more nanašati samo na nelegitimne zahteve, ki nimajo moralne pravice do zaščite. More iti za hegemonistične težnje ali za interese posameznikov, ki hočejo ohraniti svoj privilegirani položaj. Če pa bi bilo res tako, potem je tudi takoj jasno, da Hrvati ne morejo iti na roko takim željam in da srbski narod zaradi teh teženj ne more nastopiti proti predlaganim spremembam, s katerimi bi se rešilo hrvatsko vprašanje.

ni hotel razpravljati, ker je pač čutil, da so stvarni argumenti premočno proti njemu. Zato skuša spraviti vso debato na stranski tir, zato razpravlja o lokalnem patriotizmu, ki ga pa seveda imajo po njegovem mnenju samo Slovenci. Vsi argumenti, ki jih pri tem navaja, pa se morejo z uspehom uporabiti tudi proti njemu in njegovemu silno razvitemu lokalnemu patriotizmu, zaradi katerega tudi nastopa proti slovenskim zahtevam. Ali ima morda samo Slovenija koristi od napredka drugih pokrajin, ali ne profitirajo tudi te od napredka Slovenije? Ali član kar »N. T.« morda ne ve, da plačuje Slovenija mnogo več davkov, kakor pa bi jih morala po številu svojega prebivalstva? Napredek Slovenije pomeni prav gotovo zvišanje državnih dohodkov, nikdar pa se v enakem razmerju ne povečajo državni dohodki, če napreduje katera druga pokrajina!

Smešno je govoriti, da more dobiti Slovenija cenena živila iz juga in vzhoda le, če so tam železnice. Predvsem moramo naglasiti, da mora danes Slovenija kljub vsem železniškim zvezam plačevati iz teh krajev žito nad svetovno paritetno in da bi mogla dobiti živila iz tujine mnogo ceneje.

Tudi glede potreb Slovenije po novih železnicah nima član kar pravega pojma. Če bi bilo pri nas vse tako, kakor bi moglo in moralo biti, bi se morala v tistem hipu, ko je bila Slovenija z rapalsko pogodbo odtirana od morja, začeti delati nova železniška zveza Slovenije z morjem. Niti ena progva v državi ni tako potrebna ko ta. A vendar se ni zgradila.

Se enkrat ponavljamo: Ne iz lokalnega egoizma, temveč iz edino pravega gospodarskega načela zahteva Slovenija, da se tudi pri naših železnicah dobro gospodari, da bodo mogle te napredovati in da bo že enkrat železniško osebje vsaj malo bolje plačano. Kdor pravilnosti te zahteve ne uvidi, ni objektivni ali pa mu celo manjka dobre volje. Drugačna konstatacija po vsej sili povedanih razlogov o nujnosti rentabilnosti naših železnic res ni mogoča!

Še o rentabilnosti naših železnic

Ne gre za lokalne koristi, temveč za dobro gospodarjenje

Beograjska »Nezavisna Tribuna« je v svoji zadnji številki reagirala na izvajanje inž. Stanislava Rogliča o izpopolnitvi naših železnic. V svojem članku ne ugovarja ugotovitvam inž. Rogliča, da so železnice v Sloveniji najbolj rentabilne in navaja tudi nekatere teh ugotovitev, tako n. pr., da je Slovenija glede tovarnega prometa v Evropi na šestem mestu, beograjska železniška direkcija pa šele na 23., da pride v Sloveniji na 1 km proge 11.000 potnikov, v beograjski direkciji pa le 3.900 in da znašajo zato dohodki železnice na 1 km v ljubljanski direkciji 350.000 din, v beograjski pa samo 148.000 din. Tem ugotovitvam, kakor povedano, beograjska revija ne ugovarja, pač pa logičnemu zaključku iz teh ugotovitev, da bi se morale nove železniške proge delati predvsem tam, kjer so rentabilne, v za železnico pasivnih krajev pa le do neke določene meje.

»Nezavisna Tribuna« pravi, da je tu inž. Roglič pozabil na nekatere zelo važne momente. Predvsem niso železnice le komercialno podjetje, temveč imajo tudi važen gospodarski, socialni, kulturno-politični in drž. obrambni značaj. Zato ne more samo vprašanje rentabilnosti odločiti. Nadalje opozarja član kar »N. T.«, da slovenski industrialci prav dobro vedo, da jim železnice v Sloveniji ne morejo dosti koristiti, če ne bi imeli možnosti, da prodajo svoje izdelke tudi v druge pokrajine, kjer je konsum največji. Član kar postavlja v zvezi s tem še vprašanje, kako bi si Slovenija mogla nabavljati cenena živila, če ne bi bilo v južnih in vzhodnih krajih železnic. Samo Jugoslavija kot enotno gospodarsko središče daje Sloveniji možnost gospodarskega napredka. Če pa je to res, nadaljuje član kar, potem se morajo železnice zidati v onih krajih, v katerih jih manjka, kar pa naj za Slovenijo baje ne velja. Baš zaradi teh novih prog bodo tudi »pasivni« kraji mogli razviti svoje gospodarstvo in tako sčasoma zagotoviti rentabilnost teh novih prog.

Član kar pravi na podlagi vsega tega, da je lokalni patriotizem sicer lepa stvar, a nevarna, če gre predaleč. Ravno Slovenci pa da nimajo vzroka, da bi se pritoževali. Njih gospodarstvo je najbolj razvito in v rokah samih Slovencev. Slovenija pa da ima tudi koristi od napredka drugih pokrajin. In zato je tudi v interesu Slovenije, da se zgrade tudi v drugih revnih pokrajinah nove železnice.

Član karja »N. T.« moramo predvsem opozoriti, da pri razpravi o rentabilnosti naših železnic sploh ne gre za neke čisto lokalne interese, temveč za načelo dobrega gospodarjenja, ki naj se uveljavi tudi pri državnih železnicah. To je bila osnovna misel Rogličevih izjav in na to misel bi moral odgovoriti član kar, če bi hotel objektivno odgovoriti.

Kajti razmere pri naših železnicah so takšne, da jim denarja primanjkuje na vsej črti in da zaradi pomanjkanja denarja ni niti več zagotovljeno redno obratovanje železnic. Tako vozijo naši vlaki zaradi slabih prog mnogo prepočas, ves vagonski park je treba obnoviti, ker so vagoni neudobni in zastareli, železniško osebje je plačano tako slabo, posebno pa še v nekaterih direkcijah (in med temi je ljubljanska na prvem mestu) tako maloštevilno, da je prezaposleno, da že zaradi tega trpi železniška služba. Naše železnice trpe torej takšno pomanjkanje denarja — in to kljub visokim tarifam —, da ne morejo zadostiti niti svojim rednim obratnim dolžnostim. Za naše železnice je zato kardinalno vprašanje, kako povečati svoje dohodke in šele za tem vprašanjem pridejo vsa druga vprašanja.

Logičen zaključek te osnovne konstatacije pa je, da naše železnice smejo zidati nove proge le, če je njih rentabilnost zagotovljena, ker bo sicer njih finančna zadrega še večja. Če se hočejo kljub temu zidati nove železnice, potem se smejo te zidati le s pomočjo izrednih dohodkov ali državnih posojil, ne pa iz tekočih dohodkov železnic, kakor se to dela doslej. Kajti če se to načelo ne upošteva,

morajo postati deficitne še one proge, ki so bile dosedaj aktivne. Poleg tega pa se zapravlja in uničuje v železnice investirani kapital, če se proge ne vzdržujejo tako, kakor bi se morale.

Prav nikak lokalni patriotizem ni zato, če se zahteva rentabilnost tudi novih železniških prog, temveč le zahteva, da tudi železnice dobro gospodarijo.

Druga je seveda stvar, če bi bile naše železnice aktivne in če bi imele velike presežke. V tem primeru bi mogle železnice tudi delati nove proge in tudi nerentabilne. Kajti res ni treba, da bi delale železnice čiste dobičke. Še manj pa je seveda treba, da bi delale vedno večje izgube, ker morajo te spraviti železnice polagoma v katastrofo.

To je jedro vsega vprašanja, o tem jedru pa član kar »N. T.« sploh

Revija slovanske folklore

Festival slovenskih narodnih običajev v okrilju letošnjega VIII. Mariborskega tedna v soboto dne 5. avgusta popoldne in v nedeljo 6. dopoldne bo, sodeč po dosedanjih pripravah, dogodek, kakršnega Slovenija še ni doživela. Poleg doslej že napovedanih 9 skupin iz bivše Kranjske in Spodnje Štajerske se obeta še 10 iz Istre. Festival vzbuja po vsej Sloveniji in Jugoslaviji tako veliko zanimanje, da se pripravljajo celo že posebni vlaki, ki bodo pripeljali obiskovalce iz najrazličnejših krajev. Za obisk festivala je dovolilo prometno ministrstvo še posebej četrtnsko vožnjo na naših železnicah, veljavno za prihod v Maribor od 4. do 6. avgusta, za odhod iz Maribora pa od 5. do 7. avgusta. Dne 2. in 3. avgusta bo predaval o slovenskih narodnih običajih po ljubljanskem radiu glavni voditelj festivala, ravnatelj folklorističnega inštituta Glasbene Matice v Ljubljani, g. France Marolt. Dne 5. avgusta pa bo prenašal prireditev festivala ljubljanski radio v celoti.

Objave Mariborskega tedna

Tekmovanje jadrskih letal bo posebna prireditev letošnjega VIII. Mariborskega tedna od 5. do 13. avgusta. To tekmovanje bo pokazalo vse rezultate dosedanjih naporov tega našega mladega športa.

Komično gledališče bo čisto nova atrakcija letošnjega VIII. Mariborskega tedna. Nameščeno bo na razstavišču in odprto ves čas od 5. do 13. avgusta. Vprizarjalo bo krajše komedije, burke in skeče na popolnoma svojevrsten način. Prav tako bo pa tudi zanimivost prve vrste razstava sodobnih karikaturnih, večinoma političnih.

Dela za veliko tekstilno razstavo, ki bo nameščena v veliki uni-onkski dvorani in predstavljala med razstavami letošnjega VIII. Mariborskega tedna od 5. do 13. avgusta največjo zanimivost, so že v polnem teku. Pokazala bo vse izdelke mariborske in okoliške tekstilne industrije, ki je ena najmočnejših v Jugoslaviji.

